No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(19) HOOFDSTUK XV. (Vervolg).

Of een automobiel mee over 't Kanaal te nemen, en een tocht door Duitschland en Oostenrijk te gaan maken. Maar deze beide redmiddelen, en ook een halfdozijn andere, die bij mij opgekomen zijn, beteekenen toch maar uitstel van executie. Ik geloof dat 't beter is om 't nu maar ineens uit te vechten. De persoon, met wien ik juist door de telefoon heb gesproken, is van dezelfde opinie. Het is een van de rechtskundige adviseurs van het Ministerie van Binnenl. Zaken, en hij zegt, dat 't, met de bewijzen, die in ons bezit zijn, onmogelijk is, om tegen iemand anders dan Wong Li Fu een aanklacht in te dienen. Toch weten we zeker dat hij minstens vier of vijf, en waarschijnlijk wel drie maal zooveel, handlangers heeft."

„Heeft de politie ook eenig idee, van het hoofdkwartier van de bende? Zij moeten toch wel de een of andere plaats hebben, waar ze samen komen. Zij moeten toch ergens eten en slapen."

„Die lange detective Winter, is vanochtend hier geweest. Hij scheen vol vertrouwen in den goeden uitslag van de zaak, hoewel ik hem een ontzetten-

den schrik heb aangejaagd, toen ik hem vertelde, dat binnen een uur nadat hij 't huis verlaten had, er op mijn vrouw geschoten was, en dat zij nog maar net aan een doodelijke verwonding ontkomen was. Hij heeft me gevraagd, jou te verzoeken, hier te komen. Het spijt mij verbazend, dat onze kennismaking, die zoo prettig begonnen was, nu tot gevolg heeft, dat je gevaar loopt . . . ."

„Wat dat betreft," viel Theydon hem in de rede, „ik zou op dit oogenblik met geen mensch ter wereld willen ruilen."

Hij vreesde dadelijk, dat hij te veel gezegd had, en daarom voegde hij er lachend bij: „U moet niet vergeten, mijnheer Forbes, dat ik boeken schrijf, waarvan sommige — ik vrees juist de bekendste, nogal sensationeel zijn. Als deze storm voorbij is, en Wong Li Fu veilig en wel opgehangen is, en u en uw familie weer tot rust komen in Sutherlandshire, zal ik met nieuwe kracht aan mijn werk beginnen. Ik zal nooit meer tot mezelf zeggen: „O, dat is te ver gezocht", of bang zijn, dat ik te veel van de goedgeloovigheid van mijn lezers verg. Als een kleine bende Chineezen en Japanners Londen kunnen verschalken, de beste krachten van Scotland Yard kunnen beetnemen, en iemand van uw positie gevangen kunnen houden in uw eigen huis, hoef ik niet meer terug te schrikken om alle toestanden te beschrijven, die maar in mijn vruchtbaar brein kunnen opkomen."

„Japanners zeg je? Waarom spreek je van Japanners?"

„De Amerikaan, Handyside, heeft me verteld, dat die doodskopjes Japansch werk zijn. Hij beweert ook, dat die worsteltrucs, waaronder Winter en ik, en tot op zekere hoogte ook mevrouw Forbes, geleden hebben, Japansch zijn. En wat nog meer zegt: er is vanochtend een Japanner in de buurt van mijn huis gearresteerd."

„Winter heeft wel zoo iets gezegd, maar hij sprak alleen maar van Chineezen."

„Ik heb van Furneaux gehoord, dat de gearresteerde een Japanner was, en tot een vereeniging behoort, die zich de „Zonen van Nippon" noemt."

„Maar alle duivels, ik heb geen ruzie met Japan. Integendeel, ik ben een van haar beste vrienden."

„U moest Handyside's geliefkoosde theorie eens hooren. Hij zegt, dat een machtige en steeds grooter wordende partij van onze bondgenooten in het Vere Oosten van plan is China in een toestand van anarchie te houden, totdat Japan gereed is, wat financiën en wapenen betreft, een groote rol in de regeling te spelen. Maar die paar Japansche avonturiers, die zich met Wong Li Fu verbonden hebben, tellen eigenlijk nauwelijks mee. Als hij maar eenmaal gepakt is, zal die veete wel verder in rook opgaan."

„Als dat niet gebeurt, zal ik de Regeering moeten verzoeken, mijn vrouw en dochter veilig in de Tower onder te brengen," mompelde Forbes, opstaande, en hij begon op dezelfde nadenkende, zorgvolle wijze door de kamer heen en weer te loopen, als hij gedaan had, toen Theydon hem voor den eersten keer van Edith Lester's einde gesproken had.

„U hebt gezegd, dat Wong Li Fu wist, dat uw vrouw gisterenavond bevrijd is," ging Theydon voort. „Winter heeft u dat zeker verteld. Is dat eigenlijk maar een veronderstelling van hem of is er nog iets in Croydon gebeurd?"

„Vanochtend om tien uur reed er openlijk een auto vóór. Een politieagent, die dacht dat het een van zijn chefs was, of dat een vertegenwoordiger van Scotland Yard 't huis eens kwam opnemen, was zoo onvoorzichtig zich aan de deur te vertoonen, waarop de auto wegreed. Het was een ongelukkige dommigheid, maar toch kan je 't den man nauwelijks kwalijk nemen. De groote brutaliteit van de bende is hun beste middel om zich te beschermen."

Er klonk een gong in de hall. Beide mannen schrokken op, en lachten toen.

„Zie je wel," riep Forbes uit, „die schurken hebben ons al aardig zenuwachtig gemaakt. Ik weet niet, hoe lang mijn bedienden 't uit zullen houden. Zij zijn erg trouw, en Tomlinson zegt, dat hij er zeker van is, dat er geen syllabe over wat er voorgevallen is, buitenshuis gezegd is. Maar de zenuwen van de dienstboden zijn tot op 't uiterste gespannen. Een werkmeid liet straks een karaf vallen, en door het gerinkel begonnen ze allemaal afgrijselijk te gillen. Kom, laten we eten en drinken en vroolijk zijn, want morgen sterven we. Het is niet bepaald een goed gekozen aanhaling. 't Klinkt zelfs onheilspellend, maar toch is zij toepasselijk onder de gegeven omstandigheden."

Hij wierp de deur open, en zag de drie dames naar beneden gaan.

„Helena," riep hij streng uit, „de dokter heeft gezegd, dat je volstrekt niet je kamer mocht verlaten."

„Hoor eens, de dokter is maar een man, en denkt, dat een vrouw niet geschikt is voor den strijd. Hij heeft het glad mis. Als we eenmaal beginnen, kunnen we ontzettend zijn."

Mevrouw Forbes, wier gelaat bleeker was dan gewoonlijk, leunde op Evelijns arm. Zij droeg een blauw tulle japon, die aan haar slanke gestalte iets teers gaf, maar zij lachte zóó ongekunsteld, dat zelfs de politieagenten grinnikten.

„Je ziet er heusch boosaardig uit," zei haar man, die dadelijk toegaf, wat ze ook wel verwacht had.

„Ik geloof, dat jullie allemaal jaloersch zijn," zei zij. „Ik ben de eenige, die in 't heetst van 't gevecht is geweest. O, neen, ik vergeet u, mijnheer Theydon. Heeft die vreeselijke kerel u niet tegen den grond geslagen?"

„Ja," zei Theydon, zijn lippen met zijn tong bevochtigend. Er was zoo'n vreemde klank in zijn stem, dat ze allemaal begonnen te lachen.

„Als Frank zoo „ja" bromt, heeft dat een massa te beteekenen," zei mevrouw Paxton. „Hij heeft eens met een slagersjongen gevochten, die onhebbelijk tegen mij geweest was, en toen ik hem vroeg, of hij hem flink afgerost had, zei hij „ja" op precies dezelfde manier. Ik heb dén jongen naderhand gezien, en zijn gezicht zag er vreeselijk uit."

„Wees maar niet al te lief, Mollie," merkte haar broer droogjes op. „Vertel maar eens wat je in werkelijkheid zei."

„Ik bent 't eerlijk vergeten."

„Je raadde hem aan, om zijn hoofd te kooken, en het in te maken in azijn."

„Lieve hemel, wat een zonderlinge opmerking!"

„Dat vond hij ook, totdat jij hem uitlegde, dat hij eruit zag als een roode kool."

„Wat was ik toch een schandelijk brutaal nest in dien tijd! 't Kwam zeker, omdat ik altijd met mijn broer omging."

De gasten schenen ernstige onderwerpen gedurende dien maaltijd te willen vermijden. Evelijn Forbes begon herinneringen op te halen uit haar eigen schooltijd in Brussel, en spoedig was 't gesprek algemeen en hadden ze 't over alles en nog wat, van de schilderijententoonstelling af tot het golfkampioenschap voor dames toe. Mevrouw Paxton kon uitstekend iemand nadoen, en zat juist de stem en de manieren van een bekende golf-speelster na te bootsen, tot groot amusement van het gezelschap, toen zij onderbroken werd door drie keer een scherp, onregelmatig gekraak, dat uit de ramen van de eetkamer scheen te komen. Op 't zelfde oogenblik werd de lijst van een schilderij op den muur er tegenover in tweeën gespleten en viel een Worcester vaas op het buffet in duizend diggelen.

Theydon zag 't eerst drie kleine stervormige gaatjes in het spiegelglas van de ramen.

„Sta niet op!" zei hij dadelijk. „Er schiet iemand op 't huis. Kruip in vredesnaam op den grond!"

De noodzakelijkheid van dit bevel werd nog verduidelijkt door een vierden kogel, die lager kwam, haast mijnheer Forbes raakte, een vaas van Venetiaansch glaswerk op tafel omgooide, en terecht kwam in de onderste helft van het buffet. Forbes, die niet dacht aan de mogelijke gevolgen voor zich zelf, schoot zijn vrouw te hulp, en terwijl hij haar met zijn lichaam beschermde, bracht hij haar naar een hoek van de kamer, waar zij veilig was. De andere dames hadden zich na eenige aarzeling op den grond laten vallen, en kropen nu naar dezelfde schuilplaats.

Theydon vloog de kamer uit. De huisdeur stond open. De politie had het schieten gehoord, terwijl het door de personen in de huiskamer nauwelijks opgemerkt was door het gerinkel van glas en porcelein. Maar na enkele minuten werd een nutteloze achtervolging opgegeven. Er was geschoten uit een automobiel, die dichtbij het hek van den tuin stilgestaan had aan den anderen kant van het plein. Hoewel de boomen bijna geheel in blad stonden, en dicht struikgewas zulk een aanval op een huis onmogelijk scheen te maken, bleek 't later, dat de ramen van de eetkamer juist als mikpunten hadden kunnen dienst doen.

Toen Theydon terug kwam vond hij Forbes en de dames in de hall verzameld. „Weer zijn we er goed afgekomen, maar de vijand helaas ook," zei hij kalm. „Twee agenten waren net te laat om tusschenbeide te komen. Natuurlijk hadden ze van dien kant af geen aanval verwacht."

„Is — e — de vijand er in een auto van door gegaan?" zei mevrouw Forbes.

„Ja. Een agent tracht hem in een taxi te volgen."

„Welnu, laten we dan af gaan eten. Ik had mijn kotelet nog nauwelijks aangeraakt."

VEREENIGING TOT VERBETERING VAN KLEINE-KINDEREN BEWAARPLAATSEN.

Wij geven onzen lezers een levendig kijkje in de Kinderbewaarplaats Prinses Juliana, Warmoesstraat 71 te Amsterdam, een der 4 inrichtingen door de Vereeniging tot verbetering van Kleine-kinderen Bewaarplaatsen in verschillende stadswijken opgericht. Op 5 Juni l.l. was het juist 45 jaar geleden dat de eerste Kinderbewaarplaats in de Vinkenstraat werd geopend; behoefte aan uitbreiding deed zich spoedig gevoelen, zoodat achtereenvolgens in 1875 in de Warmoesstraat, in 1885 in de 1ste van Swindenstraat en in 1896 in de van Ostadestraat nieuwe Bewaarplaatsen gevestigd werden; die in de Warmoesstraat voldeed allengs niet meer aan redelijke eischen en werd, herbouwd, op 2 Febr. 1912 in den tegenwoordigen toestand weer in gebruik genomen. Allen zijn zooveel mogelijk op dezelfde wijze ingericht. Kinderen van 6 weken af, mits gevaccineerd, tot 6 jaar, worden opgenomen en voor 10 cents den geheelen dag van 's morgens 8 tot 's avonds 8 uur verzorgd en gevoed. De babies liggen in een afzonderlijke zaal in heldere wiegjes of spelen in een box of op den vloer. De grootere kinderen van 3 tot 6 jaar worden door de helpsters beziggehouden met fröbelwerk of kringspelletjes en bij goed weer mogen zij in den tuin naar hartelust spitten en zandscheppen. Na 't middagmaal, dat om 12 uur genuttigd wordt, gaan allen een paar uur slapen op practische britsjes die, niet in gebruik zijnde, tegen den muur worden opgeklapt. Allerlei aardig speelgoed staat op planken langs de wanden gerangschikt. De Vereeniging doet een nuttig werk door kinderen van moeders, die buitenshuis den kost moeten verdienen, op te nemen en te verzorgen. Om 4 Bewaarplaatsen in stand te houden is zeer veel noodig; sedert enkele jaren ontvangt de Vereeniging subsidie van de Gemeente, verder moet zij bestaan van giften en contributies, die wij haar in steeds ruimere mate toewenschen. Wie nog niet met deze inrichtingen kennis maakte, raden wij aan er eens 'n bezoek te gaan brengen, belangstellenden worden gaarne door de directrices ontvangen en rondgeleid. Mevr. J. Tweer-Westerman is presidente, mej. M. ter Meulen penningmeesteresse en mej. G. Smit secretaresse.